

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/114/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5817204933
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:5817204933.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jaroslava Mikulaja a členov senátu JUDr. Jaroslava Galla a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci žalobcu: K. E. E., so sídlom: T. ut. X.-X., XXXX K., Z., zastúpený: Mgr. Michal Zárecký, advokát, Advokátska kancelária Zárecký Zeman, so sídlom Medená 18, 811 02 Bratislava, proti žalovanému: B. translation, s.r.o., so sídlom V. 1. Z. 3, XXX XX U., P.: XX XXX XXX, zastúpený: Viktória Hellenbart, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom: M. Rázusa 23, 984 01 Lučenec, o zaplatenie 85,68 EUR, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec zo dňa 17. mája 2019, č k.: 5C 12/2018-121 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením okresný súd rozhodol, že: „I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 85,68 EUR, a to v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. II. Žalobcovi sa priznáva od žalovaného náhrada trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej súd rozhodne osobitým uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa domáhal na Okresnom súde Námestovo proti žalovanému označenému ako „držiteľ motorového vozidla z G. LC XXXCT“ zaplatenia 85,68 EUR z dôvodu, že vozidlo žalovaného dňa 11.10.2017 (najmä v čase 12:19 hod.) parkovalo na parkovisku v meste K. bez toho, aby za toto vozidlo bolo zaplatené parkované, resp. bez toho, aby potvrdenie o zaplatení parkovného bolo riadne umiestnené na vozidle. Žalobca v žalobe žiadal súd o poskytnutie údajov z evidencie vozidiel za účelom identifikácie žalovaného, pričom poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky z 26.03.2009 sp. zn. ÚS 1424/07. Žalobca je právnickou osobou, ktorá ako poskytovateľ služieb vyberá parkovné za použitie parkovacích miest v meste K., Z., vrátane parkoviska na ulici R. ut. R. oprávnenie žalobcu vyplýva z § 2 Nariadenia mesta K. č. XX/XXXX v spojení s § 9/D ods. 1, ods. 2 Cestného zákona č. 1998/1 platného v Maďarsku. Žalovaný je osobou, ktorá k 11.10.2017 prevádzkovala motorové vozidlo Citroen s G. LC XXXCT.

3. Vo veci najskôr rozhodol Okresný súd Námestovo formou platobného rozkazu, proti ktorému podal odpor žalovaný, v ktorom zároveň vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti súdu v súlade s dikciou § 41 CSP. V odpore spochybnil listinné dôkazy predložené žalobcom. Namietal aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu na podanie žaloby voči žalovanému, poukázal na absenciu výpisu z obchodného registra žalobcu, Nariadenia mesta K. č. XX/XXXX, na ktoré sa žalobca v texte odvoláva v slovenskom jazyku, ako aj preklad cestného zákona, ktorý mal byť pripojený k žalobe (§ 186 ods. 1 CSP). Dôrazne namietal nepredloženie dôkazu, ktorý by preukázal, na ktorej ulici mal žalovaný parkovať, okrem toho išlo o parkovacie miesta samosprávy. Žalobca ničím nepodložil svoju citáciu zákonných ustanovení ohľadom dĺžky trvania parkovania, ktorá je podstatnou okolnosťou, ani od čoho odvíja výšku údajného nároku na zaplatenie voči žalovanému. Tiež spochybnil fotografiu, podľa ktorej mala byť za stieračom auta umiestnená „nejaká“ listina, z ktorej nie je jasné, o čo išlo, čo bolo jej obsahom, aký mala spĺňať účel, či bola výzvou na zaplatenie parkovného alebo sankcie a v akej výške, ako ani to, či sa reálne dostala

do dispozičnej sféry žalovaného. Žalovaný totiž žiaden doklad za stieračom vozidla nenašiel. Žiadal, aby súd žalobu zamietol. Zdôraznil, že po porade a konzultácii s advokátskymi kancelárkami v Maďarsku dospel k záveru, že predpokladom úspešnej žaloby je doručenie výzvy na zaplatenie v 60 dňovej lehote, nie doručenie súdu, ale doručenie žalovanému, teda tomu, kto porušil povinnosť. Taktiež namietal uplynutie prekluzívnej lehoty. Poukázal na diskrimináciu a nespravodlivý prístup, pretože, pokiaľ by si lístok s výzvou našiel, určite by situáciu riešil a mohol zaplatiť parkovné, prípadne sankcie v nižšej výške.

4. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania najskôr riešil právomoc, pričom dospel k záveru, že ide o spor s medzinárodným prvkom (žalobcom je právnická osoba sídliaca v Z.) a súčasne uplatnený nárok vychádza zo skutočností, ku ktorým taktiež došlo v Z.. Právomoc okresného súdu na toto konanie, keďže medzinárodný prvok je viazaný na územie iného členského štátu EÚ, vyplýva z článku 4 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12.12.2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach.

5. Okresný súd odkázal na znenie Cestného zákona a preklad citovaných ustanovení, z ktorých vyplynul nárok žalobcu v jeho základe aj výške tak, ako to tvrdil v žalobnom návrhu. Z dokazovania mal preukázané, že „zo žalobného návrhu, ako aj z predloženej fotodokumentácie o parkovaní vozidla značky L. EČ: LC XXXCT je evidentné, že toto parkovalo dňa 11.10.2017 v čase o 12:19 hod. na parkovisku žalobcu bez toho, aby malo zaplatené parkovné. Z predložených Nariadenia mesta K., ako aj príslušných právnych predpisov súd zistil, že žalobca je v zmysle Nariadenia mesta K. v Maďarsku poskytovateľom služieb spočívajúcich vo vyberaní parkovného a aktívna legitimácia žalobcu pre podanie takejto žaloby vyplýva z § 2 Nariadenia mesta Szeged č. 23/2016 v spojení s § 9/D ods. 1, ods. 2 maďarského cestného zákon č. 1998/1. Z fotodokumentácie inter alia je evidentné, že za stieračom vyššie špecifikovaného motorového vozidla je umiestnená výzva na zaplatenie parkovného za parkovanie na ulici Takaréktár ut. dňa a v čase vide infra. Evidentné z fotodokumentácie je aj oznámenie o dodatočnom hodinovom a pokutovom poplatku vo výške 6240,-Ft (1x 480,-Ft + 12x 480,-Ft, podľa § 3 ods. 2 nariadenia- parkovanie je spoplatnené počas 10 hodín, ku ktorým je treba pripočítať 2 dodatočné hodiny 12 x 480,-Ft).“

6. Vo vzťahu k označeniu žalovaného iba ako „držiteľa predmetného motorového vozidla“ súd akceptoval tvrdenie žalobcu o tom, že evidencia vozidiel podľa § 117 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke nie je verejne prístupná. Vychádzal z § 113 ods. 1 citovaného zákona a § 190 CSP, keď mal za to, že žalovaný je identifikovateľný, avšak len za predpokladu poskytnutia pomoci súdom. V tejto súvislosti poukázal na Nález Ústavného súdu Českej republiky (ÚS 1424/07) ako aj uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 28. 2. 2018 sp. zn. 12Co/13/2018.

7. K námietke uplynutia 60 dňovej prekluzívnej lehoty uviedol, že je pravdou, že výzva na úhradu sa v tejto lehote nedostala do dispozičnej sféry žalovaného spôsobom, ako to predpokladá § 15D ods. 1 Cestného zákona z dôvodu, že žalobca nemal vedomosť, kto je vlastníkom, resp. držiteľom motorového vozidla a ani inú možnosť zistenia jeho identity, len prostredníctvom súdu. Návrh na vydanie platobného rozkazu bol doručený na Okresný súd Námestovo dňa 1. 12. 2017, teda v rámci namietanej prekluzívnej lehoty, platobný rozkaz bol súdom vydaný až 16. 1. 2018 a doručený žalovanému 19. 1. 2018. Žalobca podal návrh na vydanie platobného rozkazu na súd ako jedinou možnosť zistenia identity žalovaného v rámci 60 dňovej prekluzívnej lehoty. Na základe vykonaného dokazovania preto dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. O trovách konania rozhodol s poukazom na podľa § 255 ods. 1 CSP.

8. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Navrhol rozsudok okresného súdu zmeniť a žalobu zamietnuť, prípadne rozsudok zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na opätovné rozhodnutie. Namietal, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP); súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP) a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

9. O žalobe žalobcu, ktorý je maďarskou obchodnou spoločnosťou, rozhodoval súd použitím maďarského hmotného práva, ktorým má byť maďarský cestný zákon č. 1998/1, ďalej nariadenie mesta K.. Žalovaný v priebehu celého konania žiadal, aby súd v súlade s ustanovením § 53 ods. 1 zákona č. 97/1963 Zb. vykonal dokazovanie úplným prekladom maďarského cestného zákona do slovenského jazyka, ako aj všeobecne záväzného nariadenia mesta K. a tento dôkaz doručil žalovanému.

10. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 95/2017 zo dňa 12. 9. 2017 k ústavne konformnej aplikácii cudzieho práva slovenským súdom. V zmysle tohto rozhodnutia povinnosť aplikácie práva cudzieho štátu slovenským súdom nezahŕňa iba aplikáciu určitej konkrétnej normy právneho poriadku cudzieho štátu izolovane, naopak, predpokladá aplikáciu právneho poriadku cudzieho štátu v jeho celosti, navyše so zohľadnením relevantnej judikatúry súdnych orgánov tohto štátu. Zistené skutkové okolnosti veci môžu byť podraďované pod právne normy cudzieho

právneho poriadku až po ustálení ich účelu a zmyslu. Na tom nič nemôže zmeniť ani skutočnosť, že právo cudzieho štátu aplikujú slovenské súdy. Iba takáto aplikácia vnútroštátneho práva cudzieho štátu slovenskými súdmi totiž môže zodpovedať požiadavke jej ústavnej konformnosti. Žalovaný s poukazom na povinnosť žalobcu uniesť dôkazné bremeno žiadal, aby súd uložil žalobcovi predložiť takýto dôkaz do spisu, pričom žalobca zostal pasívny a prostriedky procesného útoku nevyužil v lehote podľa § 154 CSP, preto mal súd žalobu zamietnuť. Napriek tomu, že súd nevykonal dokazovanie oboznámením cudzieho právneho predpisu, ktorý mieni použiť na prípad tak, aby sa s ním mohol oboznámiť aj žalovaný (znalosť cudzích právnych predpisov sa neprezumuje) vo veci rozhodol, pričom sa pri svojom rozhodovaní oprel o dôkaz, ktorý vykonaný nebol, a to znenie § 15D ods. 1 maďarského Cestného zákona, ktoré znenie v slovenskom jazyku prvýkrát parafrázuje pod bodom 21 odôvodnenia rozsudku.

11. V bode 10 odôvodnenia súd poukazuje na to, že žalovaný vzniesol námietku prekludovania žalobného nároku v 60 dňovej, maďarským cestným zákonom predpokladanej lehote, pričom nekonkretizoval, na základe ktorého paragrafu predmetného zákona námietku vzniesol. Keďže súd vôbec nevykonal dokazovanie znenia maďarského Cestného zákona, nevykonal dôkaz dôležitý pre rozhodnutie vo veci samej, keďže toto hmotné právo aplikoval pri posudzovaní žalobného návrhu, ale od žalovaného očakával, že sa bude odvolávať na konkrétne ustanovenia tohto zákona, hoci tieto neboli predmetom dokazovania. Žalovaný si uvedomil, že súd si nesplnil povinnosť vykonať dôkaz znením cudzieho právneho predpisu tak, aby bol tento dôkaz prístupný obom stranám, pričom po porade s maďarskými advokátmi, ktorí ho upozornili na to, že nárok žalobcu je prekludovaný, túto námietku vzniesol. Keď však absentuje dôkaz o predpise, nemohol ani žalovaný oprieť svoju námietku o konkrétne ustanovenia zákona. Súd pri rozhodovaní o vznesenej námietke preklúzie práva použil ustanovenia Cestného zákona, ktoré neboli predmetom dokazovania, tiež podľa bodu 21 odôvodnenia použil ustanovenie § 16A zákona o maďarských miestnych zastupiteľstvách, ktorého znenie vôbec nebolo predmetom dokazovania a žalovanému nie je známe, teda rozsudok založený na týchto dôvodoch považuje žalovaný za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov.

12. Okresnému súdu vytkol, že súd pri hodnotení dôkazov neprihliadol na to, že žalobca svoje právo neuplatnil u žalovaného v 60 dňovej lehote, ktorá je lehotou prekluzívnou, hoci to mal za preukázané a poskytol ochranu prekludovanému právu v rozpore s hmotnoprávnou úpravou, ktorú aplikoval. Namietal, že podľa súdu v 60 dňovej lehote postačuje uplatnenie práva podaním žaloby na súd, keď príslušné ustanovenia maďarského cestného zákona podmieňujú úspešnosť podania žaloby tým, že nárok má byť uplatnený u druhej strany, až následne môže byť žalovaný na súde. Ani to, že žalobca nevedel v 60 dňovej lehote zistiť totožnosť žalovaného, aby mu mohol doručiť výzvu na zaplatenie, nie je dôvodom na výklad zákona, ktorý popiera jeho znenie a zmysel. § 15D ods. 1 maďarského cestného zákona uvádza, že žalobca bol povinný výzvu na zaplatenie doručiť žalovanému v 60 dňovej prekluzívnej lehote prostredníctvom pošty, alebo iným preukázateľným spôsobom, ergo aj prostredníctvom súdu, pričom však túto lehotu nepredlžuje, teda do 60 dní. Samotná skutočnosť, že register evidencie držiteľov motorových vozidiel nie je verejne prístupný podľa zákona č. 8/2009 Z. z., nie je dostatočným dôvodom na to, aby súd poskytol ochranu prekludovanému právu s odôvodnením, že žalobca nemal ako zistiť totožnosť žalovaného. Súd ani nedokazoval, či sa o to žalobca pokúsil. Je vecou žalobcu, aby prispôbil výkon svojej činnosti zneniu právnych predpisov, ktoré ju regulujú tak, aby ich mohol dodržať. Pokiaľ sú v maďarskom cestnom zákone nastavené pravidlá správania sa vo vzťahoch vznikajúcich pri vyberaní parkovného, platia rovnako pre všetkých, ktorí do týchto vzťahov vstupujú, a to bez ohľadu na to, či prevádzkovatelia vozidiel sú maďarskými štátnymi občanmi, alebo občanmi iného členského štátu EÚ.

13. Namietal záver súdu, ktorý v odôvodnení uvádza, že považuje za absurdnú obranu žalovaného, ktorá mala spočívať v tom, že nevedel o povinnosti zaplatiť za parkovanie, pričom žalovaný sa týmto spôsobom nebránil, poukazyval len na to, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno v tom, že by žalovaný bol o svojich zákonných povinnostiach riadne informovaný, nehovoriac o tom, že žalovaný cudzincom. Žalobcom predložený dôkaz fotografie ulice z roku 2011 cez Google maps nie je dôkazom o tom, že bol žalovaný o povinnosti platiť parkovné informovaný, lebo žalovaný mal porušiť povinnosť v roku 2017, nie 2011. Súd neprihliada na záväzné pravidlá dané zákonom, na ktoré sa všetci môžu spoliehať, že v prekluzívnej 60 dňovej lehote je osobe, ktorá nezaplatila za parkovanie, doručená výzva na zaplatenie, len preto, lebo žalovaný je cudzincom. Ak v tejto lehote výzva doručená nebude, nemá druhá strana žiaden zákonný dôvod na to, aby si odkladala dôkazy o opaku, pretože sa môže spoliehať na zákonnú úpravu a na to, že nárok je prekludovaný.

14. Žalovaný tiež namietol, že z vykonaných dôkazov súd vyvodil nesprávne skutkové zistenia. Závery súdu nevyplývajú z vykonaných dôkazov, ale zo spôsobu ich hodnotenia, ktorý prekročil zákonom danú možnosť voľného hodnotenia dôkazov, nakoľko mnohé závery sú len dedukciou súdu nevyplývajúcou z dôkazu, ale zo skutočnosti, že súd sa aj bez dôkazu stotožňuje so žalobcom tvrdenými skutočnosťami,

zatiaľ čo obranu žalovaného považuje za absurdnú. Fotografia vozidla podľa žalovaného nie je dôkazom o tom, že parkovné nezaplatil. Je dôkazom o tom, že zo záberov predložených žalobcom nie je viditeľný parkovací lístok, z čoho možno vydedukovať, že nezaplatil. Fotografia vozidla z umiestnením nejakého dokumentu za stieračom nemohla byť súdom vyhodnotená ako dôkaz o tom, že vozidlo parkovalo tam a v tom čase, kde tvrdí žalobca, ako dôkaz o výzve na zaplatenie parkovného a ako dôkaz o opodstatnenosti výšky sumy uplatnenej žalobcom. Listina je v maďarskom jazyku, žalobca nezabezpečil jej preklad do úradného slovenského jazyka, napriek tomu súd na tento dôkaz prihliadol a založil na ňom svoje rozhodnutie v rozpore s ustanovením § 204 CSP. Žalovaný opakovane namietol, že fotografia o tom, že niečo sa nachádza o 12:19 za stieračom vozidla s evidenčným číslom patriacim žalovanému, je dôkazom len o tom, že v tom čase sa za stieračom niečo nachádzalo, nedokazuje nič viac, všetko navyše je opäť dedukcia súdu. Žalovaný je toho názoru, že nemožno akceptovať tvrdenie žalobcu, že umiestnenie dokumentu za stierač vozidla zabezpečí to, že táto listina sa dostane do právnej dispozície vodiča. Takto umiestnený predmet je prístupný širokej verejnosti, nie je zabezpečený proti tomu, aby ho niekto iný neodstránil. To, že žalovaný na výzvu umiestnenú za stieračom nezareagoval zaplatením parkovného, nie je automaticky dôkazom o tom, že to žalovaný nechcel urobiť. Takýto záver súdu nevyplýva z dokazovania, ale z úvah súdu, ktoré sú v neprospech žalovaného. Nezaplatenie parkovného, môže to byť dôkazom aj o pravdivosti obrany žalovaného, že za stieračom nič nenašiel, teda nemohol vedieť, že bol upozornený na nejakú povinnosť, a ak parkovné zaplatil, nemal dôvod si myslieť opak, a navyše, keď lístok za stieračom nenašiel, nemal ani dôvod odkladať si dôkaz o zaplatení parkovného, aby sa mohol voči tejto žalobe brániť. Práve existencia 60 dňovej prekluzívnej lehoty, v ktorej je žalobca povinný doručiť druhej strane výzvu na zaplatenie, ako predpoklad na možnosť úspešného uplatnenia práva na zaplatenie parkovného cestou súdu, vyvažuje riziká spojené s umiestňovaním upozornenia za stieračom vozidla, pretože do tejto lehoty si osoby bdelé a znalé svojich práv môžu odložiť dôkazy o opaku, teda o zaplatení parkovného. Ak poznajú právnu úpravu, po tejto lehote už nemajú dôvod sa domnievať, že budú vyzvané na zaplatenie parkovného a odkladať si dôkazy.

15. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného písomne nevyjadril.

16. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

17. Odvolací súd preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu námietok podaných žalovaným, pričom dospel k záveru, že tieto sú dôvodné. Okresný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval patriace mu procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Okresný súd taktiež nevykonával navrhované dôkazy a vec nesprávne právne posúdil, čo zákonite viedlo k nesprávnemu rozhodnutiu, ktoré bolo založené na nesprávne zistenom skutkovom stave ako aj na nesprávnej aplikácii príslušných právnych noriem.

18. Z obsahu vyjadrení žalovaného je možné vyvodit' skutkový záver o tom, že žalovaný parkoval v Z., s najvyššou pravdepodobnosťou v meste K., pričom nie je už jednoznačné, na ktorej ulici. Vzhľadom na tento záver okresný súd v bode 14 svojho odôvodnenia dospel k správne záveru, že ide o spor s medzinárodným prvkom, ako aj k tomu, že je daná právomoc okresného súdu s poukazom na čl. 4 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. 12. 2012 o právomociach uznávaní a výkone rozsudkov občianskych a obchodných veciach.

19. Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že žalobca podal žalobu na Okresný súd Námestovo s tým, že žalovaného označil ako osobu, ktorá bola držiteľom motorového vozidla s G. LC XXX CT k XX. 10. 2017, pričom žalobca požiadal súd o poskytnutie údajov z evidencie vozidiel za účelom identifikácie žalovaného s poukazom na nález Ústavného súdu českej republiky z 26. 3. 2009, sp. zn. III. ÚS 1424/07. V bode IV. žaloby žalobca u vás sa, že z objektívnych dôvodov nie je schopný bližšie identifikovať účastníka, nakoľko evidencia vozidiel podľa § 111 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke nie je verejne prístupná. Odvolaciemu súdu nie je zrejme, na základe čoho žalobca pristúpil k tomu, že žalobu podal na Okresný súd Námestovo, keď minimálne z evidenčného čísla osobného motorového vozidla vedel usúdiť, že toto vozidlo je evidované v okrese Lučenec, teda preto nie je vôbec zrejme, prečo žalobu nepodal na okresom súde Lučenec.

20. Z obsahu spisu vyplýva, že zrejme súd vykonal lustráciu daného vozidla a zistil pre žalobcu jeho vlastníka a zároveň aj držiteľa. Hoci táto možnosť súdu je umožnená aplikáciou Register, odvolací súd túto „nadprácu“ nepovažuje za správnu a možnú. Súd Slovenskej republiky opakovane rozhodli, že uvádzaný Nález Ústavného súdu Českej republiky nie je možné aplikovať vzhľadom na iný skutkový dej. Okresný súd poukázal na uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 28. 2. 2018, sp. zn. 12 Co/13/2018, z ktorého vyplývalo, že súd má povinnosť zistiť osobu žalovaného. Odvolací súd konštatuje,

že Krajský súd v Nitre vydal takéto rozhodnutie, avšak poukazuje aj na to, že Krajský súd v Nitre vydal aj uznesenie zo dňa 30. augusta 2019, sp. zn. 7 Co/85/2019, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým podanie žalobcu odmietol z dôvodu, že neodstránil vady podania spočívajúce v neoznačení žalovaného. Ústavný súd ČR riešil situáciu, keď žalobca označil osobu žalovaného menom, priezviskom a G. motorového vozidla, teda bolo možné spoľahlivo odlíšiť osobu žalovaného, pretože ide o údaje vedúce k presnej identifikácii osoby. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. februára 2019 vo veci vedenej pod sp. zn. 8 Cdo/68/2017 vyplýva, že v súvislosti s námietkou žalobcu, ktorá sa týkala jeho žiadosti o poskytnutie súčinnosti na odstránenie väd podania v označení žalovaného spôsobom uvedeným v § 133 až § 135 CSP, dovolací súd uviedol, že súd nie je povinný žalobcovi poskytovať súčinnosť pri zisťovaní identifikačných údajov žalovaného. Opačný postup súdu by mohol spôsobiť porušenie zásady rovnosti strán sporu a zásady kontradiktórnosti. Súd nemôže podávať informácie žalobcovi pri identifikácii subjektu, ktorý má vystupovať na strane žalovaného. Platná právna úprava neumožňuje priame poskytovanie údajov z evidencie vozidiel subjektom iným ako uvedeným v § 113 ods. 1 zákona č. 8/2009 o cestnej premávke, pričom z prílohy tohto zákona vyplýva, že v zozname preberaných právne záväzných aktov Európskej únie je okrem iného aj Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/413 z 11. marca 2015, ktorou sa uľahčuje cezhraničná výmena informácií o dopravných deliktach súvisiacich s bezpečnosťou cestnej premávky. Najvyšší súd poukazuje na to, že táto Smernica sa na takýto prípad nevzťahuje, pretože využitie údajov zo systému cezhraničnej výmeny dát (EUCARIS) je v súčasnosti možná len v rozsahu deliktov uvedených v čl. 2 Smernice. Aj krajský súd v Banskej Bystrici postupuje zhodne, ako je vyššie uvedené, a nedoplnené podania odmieta. Žalobca sa ani len nepokúsil inými prostriedkami získať identifikačné údaje vlastníka, či držiteľa daného motorového vozidla, neuviedol ani to, či sa o to pokúsil prostredníctvom policajného zboru v Maďarsku, či daného súdu, ktoré majú možnosti na základe spolupráce získať dané údaje prostredníctvom dožiadania.

21. Nakoľko nastala situácia, že daným postupom Okresného súdu Námestovo došlo k identifikácii žalovaného, Okresný súd Lučenec nemal inú možnosť, ako konať vo veci. Žalobca v podanej žalobe odkazuje na jednotlivé ustanovenia Cestného zákona platiaceho v Maďarsku, pričom uvádza len niektoré z týchto ustanovení. Taktiež poukazuje na nariadenie mesta K. číslo XX/XXXX. Žalovaný sa domáhal možnosti, aby sa mohol oboznámiť s cudzím právom, nielen z jeho výňatkami, ktoré boli predložené žalobcom, ktorý ich zrejme aj preložil do slovenského jazyka. Žalovaný už v odpore dňa 3. 2. 2018 namietal, že nebolo splnené ustanovenie § 186 ods. 1 CSP, keď mu nie je známy obsah právnych predpisov, na ktoré sa žalobca odvoláva. Žalobca vo vyjadrení k odporu v podaní zo dňa 20. apríla 2018 odkázal na znenie maďarského Cestného zákona, ktorý je k dispozícii na webovej adrese, obdobe ASPI, ktorú uviedol. Žalovaný podaním zo dňa 10. 8. 2018 reagujúc na výzvu súdu, aby sa vyjadril k žalobe, opakovane namieta v súlade s § 186 CSP, aby žalobca predložil súdu do slovenského jazyka preložené znenie Cestného zákona platného a účinného v čase, v ktorom malo dôjsť k udalosti. Odkaz na maďarskú internetovú stránku nepovažoval za unesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu. Pretože žalovaný nemal k dispozícii znenie maďarského Cestného zákona, nemohol sa kvalifikovane vyjadriť k žalobnému nároku. Žalobca priložil preklad nariadenia mestského zastupiteľstva, z ktorého však nevyplýva, že ide o úradne overený preklad.

22. Okresný súd uznesením z 3. decembra 2018 vyzval žalobcu, aby predložil do slovenského jazyka úradne preložené znenie maďarského Cestného zákona č. 1998/I. Napriek výzve súdu právny zástupca žalobcu výzvu súdu ignoroval a opakovane poukázal na internetový portál a na hospodárnosť konania, opakovane predložil preklad aplikovateľných ustanovení Cestného zákona. Konštatoval, že preklad je v súlade s § 53 ods. 1 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom.

23. Okresný súd na námietku žalovaného nijako nereflektoval a podľa ustanovenie § 186 CSP nepostupoval, ani tento svoj postup nijako neodôvodnil, pričom vo svojom rozhodnutí v bode 20 uviedol, že „preklad predmetných ustanovení Cestného zákona znie nasledovne:“, pričom uviedol znenie niektorých ustanovení.

24. Podľa § 53 zák. č. 97/1963 Zb. (1) Na zistenie cudzieho práva justičný orgán urobí všetky potrebné opatrenia vrátane zabezpečenia obsahu cudzieho práva vlastnými prostriedkami, zo všeobecne dostupných zdrojov, uložením povinnosti účastníkom konania alebo vyžiadaním informácie od ministerstva spravodlivosti. Ak sa v primeranej lehote nepodarí obsah cudzieho práva zistiť alebo je zistenie obsahu cudzieho práva spojené s ťažko prekonateľnými prekážkami alebo nemožné, použije sa slovenské právo. (2) Ak pri prejednávaní vecí uvedených v § 1 vzniknú pochybnosti, môžu si justičné orgány vyžiadať od Ministerstva spravodlivosti vyjadrenie.

25. Podľa § 186 ods. 1 CSP ods. 1 skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ako aj právne predpisy zverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a právne

záväzné akty Európskych spoločenstiev a právne záväzné akty Európskej únie, ktoré boli zverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie, sa nedokazujú.

26. Podľa § 53 zákona č. 97/1963 Zb. okresný súd ako justičný orgán musí urobiť všetky potrebné opatrenia na zabezpečenie obsahu cudzieho práva (Cestný zákon, prípadne Nariadenie mesta K.). Jednou z možností je vyzvať účastníka konania na ich predloženie, čo síce žalovaný urobil, ale nedoložil overený preklad ani celú právnu normu, čo dôvodne namieta žalovaný. Odvolací súd dopĺňa, že neoverený preklad žalobcom nepostačuje, pretože tento nemusí byť preložený správne stranou sporu, hoci by aj ovládala daný jazyk, nezaručuje to správnosť prekladu vo vzťahu k súdu, ktorý nemusí daný jazyk ovládať. Ak teda žalobca si túto povinnosť súdom nesplnil, okresný súd si mal vyžiadať informácie od Ministerstva spravodlivosti. Pre rozhodovanie určite nepostačuje len určitý výňatok tejto právnej normy, pretože právna norma sa vykladá ako celok, môže obsahovať také ustanovenia, ktoré sú pre rozhodnutie relevantné a ktoré žalobca zamlčal, prípadne ich nepovažoval za dôležité. Žalovaný má právo oboznámiť sa s celým právnym predpisom, aby mohol riadne argumentovať.

27. Z ustanovenia § 186 ods. 1 CSP vyplýva, ktoré skutočnosti sa nedokazujú. Medzi tieto skutočnosti nepatri cudzie právo, preto je dôvodná námietka žalovaného, že súd touto právnou normou nevykonal dokazovanie, preto svoje rozhodnutie nemohol založiť na zisteniach, ktoré z dokazovania, ktoré nebolo vykonané, vyplývajú.

28. Pretože okresný súd nepostupoval vyššie uvedeným spôsobom a porušil dané ustanovenia, znemožnil žalovanému uskutočňovať patriace mu procesné práva, čo malo za následok porušenie práva na spravodlivý proces a z tohto dôvodu bolo potrebné rozhodnutie zrušiť, pričom v ďalšom konaní okresný súd toto pochybenie odstráni a zabezpečí preklad Cestného zákona, prípadne, ak to bude požadovať žalovaný, aj nariadenia mesta Szeged, a tieto doručí žalovanému. Až potom bude môcť ďalej vo veci konať. V konaní potom tiež vykoná dokazovanie cudzím právom. Až po takto vykonanom dokazovaní môže z neho pri rozhodovaní vychádzať.

29. Pokiaľ z vykonaného dokazovania, vrátane dôkazu právnej normy, vyplývajú skutočnosti, na ktorých svoje rozhodnutie založil okresný súd, odvolací súd dospel k záveru, že ani v tomto prípade žalobe nemožno vyhovieť. Relevantná je námietka žalovaného vo vzťahu k uplynutiu 60 dňovej prekluzívnej lehoty. Závery vyvozené okresným súdom v tomto smere nie sú správne, pretože súd nesprávne túto lehotu počítal a tiež nesprávne aplikoval.

30. Podľa citovaného § 15D ods. 1 platí, že pokiaľ parkovné a dodatočný hodinový poplatok nebudú zaplatené prevádzkovateľom motorového vozidla, miestne zastupiteľstvo alebo poskytovateľ služieb v súlade s § 9/D ods. 6 prvá veta a § 16/A zákona o maďarských miestnych zastupiteľstvách vyzve v 60-dňovej prekluzívnej lehote odo dňa parkovania bez zaplatenia parkovného prevádzkovateľa motorového vozidla na úhradu tohto poplatku prostredníctvom pošty alebo iným preukázateľným spôsobom.

31. Podľa § 15/D ods. 3 ak parkovné alebo pokutové poplatky nie sú zaplatené, potom „miestne úrad“ (ide o citované znenie okresným súdom, kde je preklep alebo nesprávny preklad) alebo poskytovateľ služieb má právo uplatniť všetky práva na občianskom súde.

32. Zo systému právnej normy je nepochybné, že predpokladom uplatnenia práva na súde je najskôr postup podľa § 15/D ods. 1, a to vyzvať v 60 dňovej prekluzívnej lehote odo dňa parkovania bez zaplatenia prevádzkovateľa motorového vozidla na úhradu poplatku, a to prostredníctvom pošty alebo iným preukázateľným spôsobom. Tzn., že najskôr mal žalobca v tejto lehote žalovanému doručiť výzvu na zaplatenie poštou alebo iným preukázateľným spôsobom, medzi ktorý možno podradiť spôsob doručenia cestou cezhraničnej spolupráce, dožiadaním a pod.. Na to, aby mohol túto povinnosť splniť, žalovaný mal najskôr zistiť totožnosť vlastníka (držiteľa) motorového vozidla a potom túto výzvu mu zaslať, samozrejme preloženú slovenského jazyka. Len takto môže byť zabezpečená právna ochrana žalovaného tak, aby nedošlo k jeho diskriminácii. Žalovaný nemôže reagovať prípadne ani na výzvu, ktorá by bola v maďarskom jazyku.

33. Pokiaľ by bolo takto postupované, žalovaný mohol požadovanú čiastku zaplatiť, prípadne preukázať, že parkovné zaplatil, prípadne, že túto povinnosť nemal. Samozrejme, v zmysle § 15/C ods. 1, pokiaľ došlo k parkovaniu bez zaplatenia, a oznámenie bolo porušeniu povinnosti umiestnené na vozidlo, ktoré tento akceptuje, prípadne ovláda maďarský jazyk, môže postupovať podľa § 15/C ods. 2. Vtedy nemožno hovoriť o diskriminácii, sám môže dobrovoľne túto povinnosť splniť, prípadne preukázať, že žiadnu povinnosť neporušil. Iná je situácia, ak parkujúci nepozná maďarský jazyk, potom buď si nechá odkaz preložiť a zväží, či sa ním bude riadiť alebo nie, prípadne, či ho zahodí. Nie je zjavné, z ktorého ustanovenia vyplýva povinnosť doklad o zaplatení parkovného umiestniť na viditeľnom mieste na prednom skle, prípadne na akom mieste, pretože bez zistenia obsahu celej právnej normy možno vyvodiť pravdepodobne z § 15/C ods. 2, že tento upravuje povinnosť poskytovateľa služby (nie parkujúceho) Oznámenie o porušení parkovania umiestniť na prednom skle (nie v automobile na viditeľnom mieste).

34. Odvolací súd poukazuje však na to, že z ničoho nevyplýva povinnosť parkujúcej osoby po opustení parkovacieho miesta odkladať doklad o tom, že za parkovanie zaplatil, túto povinnosť nemá ani v 60 dňovej lehote. Má však možnosť akceptovať oznámenie o tom, že za parkovanie nezaplatil a zväžiť, pokiaľ textu rozumie, zaplatiť parkovné. Pokiaľ však nastane situácia, že za stieračom nenájde žiadnu výzvu, tento postup nemôže uplatniť a môže nastať situácia, že mu bude doručená výzva na zaplatenie v zmysle § 15/D ods. 1. Aj na túto výzvu môže reagovať a brániť sa, prípadne inak preukázať, že jeho vozidlo v tom čase malo zaplatenú úhradu za parkovanie, prípadne namietajú, že neboli splnené podmienky na to, aby mu bola uložená sankcia, ak neboli splnené niektoré zákonom požadované predpoklady. Odvolací súd je názoru, že bez výzvy nemožno bez ďalšieho priamo uplatniť nárok na občianskom súde v zmysle § 15/D ods. 3. Pokiaľ by výzva bola splnená, právo uplatniť právo na občianskom súde môže žalobca nie 60 dňovej lehote, ktorá sa vzťahuje k výzve, ale vo všeobecnej premlčacej lehote.

35. K dôkaznej situácii žalobcu odvolací súd dodáva, že tak, ako na Slovensku, tak aj napr. v Budapešti na auto sa môže založiť papuča. Potom nie je žiaden problém zistiť vlastníka, či držiteľa motorového vozidla a je na ňom, či pokutu zaplatí na mieste, prípadne mu bude vozidlo zadržané (podľa rôznych právnych predpisov štátov) alebo sa podrobí správne konaniu, pokiaľ je to možné v tom ktorom štáte.

36. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).